

nehéz pillanatainak egyikében — a Maros—Tisza mentén emelt nagy töltésről végigtekintett a tiszai réten, ezen az éltető eszmévé finomult természet- s emberalkotta tájon. „Mi hát a varázs e tájon, ami kapuin belépve mindenütt így megcsap? Szép ez a táj? Szép, de legvonzóbb szépségeit rejtve tartja, s nagyon sokan észrevétlen mennek el mellette, nem is sejtve, milyen szépségek kapujánál jártak. De értő óvatossággal közelítve, s legfőképp az odaadó vonzalom érzéseit követve egyre káprázatosabb szépségeit fedi fel, s örökre rabul ejti azt, aki egyszer is felfogta lényegét.

Szépsége titka, hogy itt látni lehet a végtelent. A végtelen elvontan ott van mindenütt, szívbem, fejben, de mindig mint megfoghatatlan, mint ellenképe annak, ami kötött, korlátozott, s fájoan jó érzés mindennel szemben, ami köt, lenyűgöz, béklyóban tart. Az a csodája ennek a tájnak, hogy amit az ember megfoghatatlanul a szívében hord a végtelenről, azt itt égben, színben, térben érzékletesen látja két tulajdon szemével. Nemcsak felfogja, mint a matematikus az ∞ számsoraiban kifejezett végtelent, hanem foghatóan érzékelve, mintegy tükörben nézve szembe vele. Ez az élő végtelen jelenik meg a Tisza reggeli vagy alkonyati tükrében, egy-egy magányos puszta fa görcsös ághajlataiban, az eget hasító madár röptében, s a zöldben, kékben, mélysötét szürkében, s e színek tobzódva váltakozó harmóniájában és diszharmóniájában...”

MAROS-PARTI MAJÁLIS